

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ.. วันพระ วันโกน เห็นไหม ชาวพุทธนี้วันพระ วันโกน คือการตัดดวงบุญกุศลใส่หัวใจ วันปกติคือวันทำหน้าที่การงานของเรา ในสมัยพุทธกาลนะมีคฤหัสถ์เขาจะออกบวช เขาจะออกบวชเขาคิดว่าจะผลัดกันนะ มีลูกไง แล้วว่าอยากให้คุณทำงานสิ่งใด ทำงานอย่างนั้นก็ทุกข์ ทำงานอย่างนั้นก็ทุกข์ ให้เป็นนักคำนวณ เป็นต่างๆ นี่เขารักลูกเขา เขากลัวลูกเขา ยากลำบาก ฉะนั้น ให้มรดก ๒ พี่น้องนี้ต่างเกี่ยงกัน เห็นไหม ต่างเกี่ยงกันว่าใครจะดูแลรักษามรดก อีกคนอยากออกบวช ออกบวชเพื่ออะไร? ออกบวชเพื่อหาความจริงของเขา

อันนี้ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราอยู่กับโลกนะ โลกมีหน้าที่การงาน เราเกิดมานี้เดี๋ยวนี้โลกเจริญ พอโลกเจริญ การทำหน้าที่การงานของเราเพื่อปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อสิ่งใด? อาศัยเพื่อให้ดำรงชีวิต

ถ้าชีวิตอยู่ได้ ถ้ามีชีวิตอยู่ มีความรู้สึกอยู่ เห็นไหม คนๆ นั้นมีโอกาสไง แต่ถ้าเวลาคนตายไปแล้วนี่หมดสิทธิ์ เวลาคนตายไปเหลือแต่ซากศพ เวลาคนสลบไปเราจะได้เตือนเขาได้อย่างไร? คนสลบไปนี่เขานอนอยู่ เห็นไหม คนที่ไม่มีสติ คนที่สลบอยู่ ป้อนอาหารเขาไม่ได้ สลัดตายนะ คนจะกินอาหาร คนจะแข็งแรง คนจะทำหน้าที่การงานเขาต้องมีสติของเขา

ในปัจจุบันนี้ เห็นไหม นี่วันพระ วันโกน ที่ว่าตัดดวงบุญกุศลใส่หัวใจ แล้วเขาตัดดวงเป็นหรือเปล่านั้น? ถ้าเขาตัดดวงไม่เป็นนะ เขาไม่รู้จักบุญกุศล โดยธรรมชาติของมนุษย์บอกว่าเราเป็นคนดีแล้ว ทุกคนว่าเราเป็นคนดีแล้ว เราจะต้องไปวัดไปวาอีกทำไม? ถ้าไปวัดไปวา เห็นไหม ไปวัดไปวาเพื่อวัดหัวใจของตัวเอง

ไปวัดนะเราก็มองเห็น เพราะสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาอยู่โคนต้นโพธิ์ โคนต้นโพธิ์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีวัดถุก่อสร้างสิ่งใดๆ เลย เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาพระพุทธรูป พระธรรมเกิดขึ้น แล้วเวลาศาสนา

มันเจริญรุ่งเรืองมา ด้วยความศรัทธาความเชื่อของเรา เราต้องไปสร้างถาวรวัตถุกันเป็นศาสน-
วัตถุ เราก็ว่าสิ่งนี้ไปวัดๆ แล้วไปวัดกันก็ไปสิ่งก่อสร้าง ไปถึงอารามที่อยู่อาศัยก็บอกว่าไปวัดกัน

แต่ถ้าเป็นกรรมฐานเรา เห็นไหม ไปวัดนี้ไปวัดหัวใจของตัว ไปวัดหัวใจของตัวนะ นี่มี
สติไหม? สติเราครบสมบูรณ์ไหม? เรามีสมาธิขึ้นมาะ ถ้าเรามีวัตรปฏิบัติ นี่คือโอกาสไง เวลา
โอกาสของเรานะ เวลาเราไปวัดไปวากัน เราจะมาประพฤติปฏิบัติกันเราก็วิตกกังวลนะ วิตก
กังวลว่าเราจะประสบความสำเร็จไหม? เราอยากจะมีความสุขของเรา เราคาดเราหายไปไม่ใช่
ความจริงซักอย่างหนึ่ง

เวลาหลวงตาท่านพูดนะ เวลาท่านออกประพฤติปฏิบัติ ท่านบอกว่าท่านปฏิบัติไปนี้ทุกข
ยากมาก แล้วปฏิบัติไป เวลามันมีคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจมันจะสะดวกสบายมากขึ้น มันจะ
สะดวกสบายมากขึ้น แต่เวลาปฏิบัติไปแล้วมันไม่เป็นอย่างนั้นเลย มันตรงกันข้าม ตรงกันข้าม
เพราะอะไร? เพราะถึงเวลาแล้วปฏิบัติไป นี่ก็เลสอย่างหยาบๆ ไซ้ไหม? ก็เลสอย่างกลางไซ้ไหม?
ก็เลสอย่างละเอียด ก็เลสมันยิ่งละเอียดขึ้นไป เล่ห์เหลี่ยมมันยิ่งละเอียดขึ้นไปนะ

จนถึงที่สุด พอถึงที่สุดนี่จบสิ้นของกิเลสแล้ว อันนั้นแหละเป็นความจริง ถ้าเป็นความ
จริง เออ นั่นละวิมุตติสุขมันเป็นอย่างนั้น แต่ขณะที่เราก้าวเดินไปนี่นะ มันจะมีอุปสรรค มันจะมี
วิบาก มันจะมีผลของมัน ผลการกระทำที่เราทำกันมา มันจะเป็นขวากหนามขวางเราไปตลอด
เลย ถ้ามันขวางไปตลอด นี่เราต้องสู้กับสิ่งนี้

ฉะนั้น เวลาปฏิบัติไปนี้ ทุกคนคิดว่าปฏิบัติแล้วมันจะสะดวกสบาย ปฏิบัติแล้วมันจะมี
ความสุข ถ้าจิตสงบมีความสุขแน่นอน แต่ก่อนที่จะสงบ เราจะมีสิ่งใดทำให้จิตเราสงบได้ไซ้
ไหม? ถ้าเราวิตกกังวลไป เราคาดเราหายไป มันไม่เป็นความจริงซักอย่าง ถ้าความจริงของเรา
ความจริงของเราก็อยู่ที่เราตั้งสตินี้ไง

ถ้าเราตั้งสติของเรา เห็นไหม เราตั้งสติแล้ว จิตนี้มันเป็นสันตติ บอกว่าจิตเป็นดวงๆ
ดวงๆ มันเป็นสันตติ สันตตินี้พลังงานมันเกิดตลอด เวลาพลังงานมันเกิดตลอด เราตั้งสติแล้วมัน
ก็เกิดมาตลอด มันก็ขับเคลื่อนตลอด มันส่งออกตลอด โดยธรรมชาติของมันจิตมันส่งออก การ
ส่งออกคือการออกรับรู้ ถ้าจิตไม่ออกรับรู้มันจะรับรู้ได้อย่างไร?

ธรรมชาติของมันส่งออกอยู่แล้ว พอธรรมชาติส่งออกเราก็ตึงสติใจ ตึงสตินี้ทวนกระแส ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกทวนกระแส ทวนกระแสเรากำลังสติของเราไว้ เห็นไหม แล้วเรามีคำบริกรรมของเราไว้ เหมือนเด็ก เด็กเกิดมา คลอดใหม่มันต้องหัดคว่ำก่อน แล้วมันจะ หัดนั่งของมัน นั่งเสร็จแล้วมันก็จะลุก หัดยืน แล้วก็หัดเดิน

จิตของคนทุกคน เห็นไหม คูสิโดยวุฒิภาวะของสังคม สังคมเขาว่าเด็กนี้วุฒิภาวะมันอ่อน ค่อย เด็กนี้มันไม่มีประสบการณ์ เด็กมันยังไม่รู้แบบเรา เรามีประสบการณ์ชีวิต คนเฒ่าคนแก่เรา ต้องมีประสบการณ์มากกว่าเขา ยิ่งอายุมากยิ่งมีประสบการณ์มาก ยิ่งเป็นคนไข้ ยิ่งมีโรคภัยไข้ เจ็บเยอะ เพราะประสบการณ์ของใจที่มันจับสิ่งใดๆ มามันเหมือนกับคนไข้ ที่นี้คนไข่นี้ จิตเวลา เราประพฤติกฎปฏิบัติกัน ถ้าเราไม่มีคำบริกรรม เด็กมันจะหัดเดินมันต้องมีสิ่งใดเกาะเพื่อจะให้มัน ก้าวเดินไปได้

จิต! จิตถ้าเรามีคำบริกรรมของเรา เห็นไหม มรณานุสติ คิดถึงความตายๆ คิดถึงความตาย นะมันเกิดกรรมสังเวช เกิดกรรมสังเวชเพราะเราจะตาย สิ่งที่เราแสวงหามา สิ่งที่เราักคุ่นมามัน จะเป็นประโยชน์กับใคร? นี่เราก็กว้างชีวิตเรา ชีวิตเราต้องมั่นคง เราต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อ ดำรงชีวิต เพื่อความมั่นคง แล้วถ้าเราตายลงเดี๋ยวนี้ แล้วสิ่งที่เป็นความมั่นคงในชีวิตเรานี้มัน เป็นของใคร?

ถ้ามรณานุสติ ถ้ามันกรรมสังเวชมันจะสังเวช พอมันสังเวชขึ้นไป นี่สิ่งที่มีค่าที่สุดมันอยู่ ตรงนี้ไง สิ่งที่มีค่าที่สุดคือความรู้สึกนี้ไง ถ้าความรู้สึกนี้มีคำบริกรรม มีคำบริกรรมเพราะ! เพราะ ให้มันหัดเกาะไว้ก่อน ถ้าไม่เกาะไว้มันสั่นตติ มันออกหมด มันต่อเนื่องกันไป มันออกไปเรื่อยๆ ออกไปเรื่อยๆ ออกไปรับรู้โดยสัญชาตญาณของมันนั่นแหละ

นี่เกลือจิ้มเกลือ เห็นไหม เกลือจิ้มเกลือหมายถึงว่าจิตแก้จิต ถ้าจิตไม่แก้จิต ไม่มีใครแก้ให้ ได้ จิตแก้จิต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น เราเป็นผู้ที่ประพฤติกฎปฏิบัติให้ ใหม่ม? ที่นี้เราจะปฏิบัติขึ้นมา เราจะล้มลุกคลุกคลาน เราจะเริ่มต้น นี่เริ่มต้นขึ้นมาเราก็อวิตก วิจารณ์ เราวิตกมากนะที่เราจะไม่รู้ เราจะไม่เห็น เราจะไม่ได้ประสบความสำเร็จ เราวิตกไปหมดเลย เพราะ! เพราะเราศรัทธา เราเชื่อ

เราเชื่อมั่นในคุณธรรม เราเชื่อมั่นในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เวลากราบพระ ว่ากราบถึงพระนี่กราบถึงปัญญาคุณ กราบถึงเมตตาคุณ กราบถึงคุณขององค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะเราเชื่อมั่นของเรา ถ้าเรา
เชื่อมั่นของเรา เราเชื่อมั่น เรามีศรัทธา ศรัทธานี้เป็นอริยทรัพย์ เป็นห้วงจักร เห็นไหม ห้วง
จักรมันจะดึงรถจักรคันนั้นไปตามราง

นี่ก็เหมือนกัน ศรัทธาของเรามันจะดึงหัวใจของเราให้มาค้นคว้า ให้มาศึกษา นี่ศรัทธา
ความเชื่อ ความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ ความเชื่อเป็นอริยทรัพย์ ความเชื่อ ศรัทธามันจะดึงให้เรา
ศึกษา ศึกษาแล้วเราทดสอบไหม? เราทดสอบ เราปฏิบัติไหม? พอเราปฏิบัติไป เห็นไหม
ทดสอบ ตรวจสอบ ทดสอบ ตรวจสอบ การตรวจสอบนี้สำคัญนะ ถ้าตรวจสอบว่ามันเป็นจริง
ไม่เป็นจริง ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นอย่างใด? หัวใจนี้เป็นจริงอย่างไร?

นี่ไงตักดวงบุญใส่หัวใจของเรา แล้วตักดวงบุญเขาจะตักดวงสิ่งใดล่ะ? เห็นไหม เกิดมา
เป็นชาวพุทธ นี่พุทธศาสนาทำบุญแล้ว ทำบุญก็ปีใหม่ วันเกิด ทำอยู่ ๒ หน นี่ทำบุญกุศล ทำ
อย่างนั้นมันก็เป็นการเสียสละถูกต้อง แต่การเสียสละของเรา การทำทานของเรา เห็นไหม การ
ทำทานของเราเป็นประโยชน์กับเรามหาศาลเลย มหาศาลเพราะอะไร? เพราะสิ่งนี้เราหามาด้วย
น้ำพักน้ำแรง ของนี้หามาด้วยความทุกข์ความยากนะ เราควรจะเอาไว้ใช้สอยใช้ไหม? ใช้สอยเรา
ก็ใช้สอยเพื่อดำรงชีวิตเท่านั้นเอง

แต่ถ้าเราเปิดนะ เราเสียสละออกไป หัวใจมันได้เปิดออก เพราะการเสียสละนะใครเป็น
คนเสียสละ? ถ้าไม่มีเจตนา ไม่มีความคิด ของนั้นมันไปได้ไหม? ไปดูโกดังสินค้า ของมันเต็ม
โกดังเลยล่ะ มันรอให้น้ำท่วมนั่นไง พอน้ำท่วมแล้วมันก็เสียไปเปล่าๆ แต่ถ้าเราเสียสละไป สิ่ง
ที่เราเสียสละไปมันเป็นวัตถุ แต่หัวใจที่เป็นความรู้สึกอันนี้ล่ะ? นี่ความรู้สึกอันนี้เปิดกว้างขึ้นไป
เปิดกว้างขึ้นไป จิตใจจะเป็นสาธารณะ สาธารณะเพราะเหตุใด? สาธารณะเพราะเราเสียสละของ
เรา

นี่ชาวพุทธ เห็นไหม เสียสละๆ เสียสละเพื่ออะไร? นี่ใจที่เป็นทาน ใจที่เป็นทานมันรับ
ฟังนะ ใจที่ไม่มีการเสียสละ มันจะยึดมั่นถือมั่นของมัน มันจะรู้ของมัน มันจะยึดมั่นของมัน ไม่มี
เหตุผลตรงข้าม ไม่มีความเห็นต่าง ไม่ดูความเห็นต่าง ไม่มีความเห็นต่าง ไม่เคยคิดสิ่งใดเลย คิด
แต่ทิฐิมานะของตัวเอง ทิฐิ เห็นไหม คูตี้อตตา อตตาทิฏฐิของตัวว่าตัวรู้ ตัวเห็น ตัวฉลาด ตัวเก่ง เก่ง
ไปหมดเลย เก่งโดยได้อำนาจของกิเลสไง นี่ฉลาดในอวิชาไม ฉลาดในความโง่โง่

อวิชชาคือความไม่รู้ แต่ตัวเองว่าตัวเองฉลาด ฉลาดอยู่ได้โง่งนั่นไง โง่งมันควบคุมไว้แล้วก็ว่ามันฉลาด ฉลาดอะไรล่ะ? ฉลาดเอาตัวรอดไม่ได้ แต่พอเราทำความสงบของใจเราเข้ามา ถ้าจิตมันสงบเข้ามาละ นี่โง่งสิ่งที่ว่าถ้ามันจะฉลาดมันไม่ใช่อยู่ได้ความโง่ง ความโง่งคืออะไร? ความโง่งคืออวิชชามันปกคลุมไว้ จิตใจมันถึงฟุ้งซ่าน จิตใจมันถึงสงบไม่ได้ จิตใจสงบขึ้นมา ถ้าสงบมันก็โง่ง มันก็โง่ง มันก็เปิดออก เปิดอวิชชาออก มันรู้ของมัน เห็นไหม

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

จิตใจพอสงบเข้าไปมันเห็นเงาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะจิตใจมันแค่สงบร่มเย็นเข้ามา ถ้ามันใช้ปัญญาของมันออกไป วิปัสสนาของมันออกไป เห็นไหม ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต.. เห็นธรรมๆ ไร ธรรมมันคืออะไรล่ะ? ธรรมมันคืออะไร? สิ่งที่เราศึกษามันคืออะไร? มันคือทฤษฎีทั้งนั้นเลย ถ้าไม่มีทฤษฎี พวกเราโง่งเงามากนะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมเองโดยชอบ ไม่มีใครบอก ไม่มีใครสอน เพราะมันไม่มี ของเรานี้ตำราซัดๆ เลย เห็นไหม เวลาบอกปริยัติ นี่ปูนหมายป้ายทาง คือการชี้ทาง คือป้ายบอกทาง นิमितคือเครื่องหมายบอกทาง ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้เข้ามา ชี้เข้าไปที่ไหน? ชี้เข้าไปที่ไหน? เราไปค้นหากันที่ไหน?

พระออกธุดงค์ๆ นี่แบกกลด แบกบาตรเข้าป่าไปที่ไหน? ก็ไปหาหัวใจของตัวเอง ไปที่ไหน พอแขวนกลดเสร็จแล้วนะ ออกบิณฑบาตมาก็พุทโธ พุทโธนี่แหละเพื่อควานหา อาศัยความสงบ สงัดใจ สบายๆ สิ่งที่เป็นสัจปะยะเพื่อค้นคว้าหาเราเข้ามา ถ้ามันหาเราเข้ามาละ เราค้นคว้าหาเราเข้ามา ถ้ามันเข้ามาสู่ตัวเรา เห็นไหม สู่ตัวเราๆ ถ้าใจมันสงบเข้ามาได้นี่มันเปิดออก มันเปิดออกเพราะเรามีศรัทธา เรามีความเชื่อ เรามีจิตใจที่เสียสละ เราจะพัฒนาของเรา

พอจิตใจมันมีอะไรพุ่งขึ้นมา เห็นไหม นี่เวลาเสียสละวัตถุเราเสียสละได้ แต่สิ่งใดที่มันเป็นความรู้สึกนึกคิดที่มันพุ่งขึ้นมาในหัวใจของเรา เราเสียสละไม่ออก สิ่งใดที่มันยังมีรสชาตินะ สิ่งใดที่ว่ามันกระเทือนหัวใจ นี่มันจะคิดแล้วคิดเล่า คิดให้น้ำตาตกในอยู่ตลอด มันก็ชอบคิดของมัน ทำไมมันสละไม่ได้? มันสละไม่ได้เพราะอะไร?

ค้นหา วิภาควัฒนา.. ค้นหาคือแสวงหา อยากรู้ อยากรู้เป็น วิภาควัฒนาคือไม่อยากรู้ ไม่อยากรู้นี่ผลักมันออก มันก็เป็น นี่มันค้นหาอันเดียวกัน เพียงแต่มันเข้าหรือออก ถ้ามันเข้าหรือ

มันออก นี้อารมณ์ที่มันผูกในหัวใจมันคุณคือ เห็นไหม มันฝังอยู่ในใจ แล้วได้อย่างไร? นี้อะไร
สติปัญญาได้เข้าไป ถ้ามีสติปัญญาได้เข้าไป ถ้าเป็นพุทธโรนีสมาธิอบรมปัญญา ถ้าเป็นปัญญาได้
เข้าไปเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ปัญญาอบรมสมาธิ เราใช้ปัญญาโดยตรง ใคร่ครวญในธรรม ตรีกในธรรมนั้นแหละ
ตรีกในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กระทบเข้ามาในหัวใจของเรา นี่ทำไมธรรม
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งนั้นเป็นอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์
สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา

แล้วที่มันผูกมัด ผูกคิด เวลามันผูกพันที่มันคิดอยู่นี้มันเป็นอนัตตาใหม่ละ? มันก็เป็น
อนัตตา แต่ทำไมเราไม่รู้ละ? อนัตตาทำไมสละออกไม่ได้ละ? นี่สละออกไม่ได้ เพราะ! เพราะไม่
มีการฝึกฝน แม้แต่พื้นๆ อย่างนี้ยังไม่รู้เรื่องเลย ถ้าไม่รู้เรื่องเลย แม้แต่พื้นๆ พื้นฐาน สมถกรรม
ฐาน ไม่มีฐานที่ตั้งแห่งการงานจะไปทำอะไรกัน? เวลาทำขึ้นมาทำงานบนอากาศ ทำประโยชน์
สาธารณะไป ทำแล้วตกเป็นของสาธารณะ สิ่งต่างๆ ที่เราทำมาเป็นของสาธารณะ เห็นไหม
วิญญูะ ผลของวิญญูะ

นี่เวียนตายเวียนเกิดเป็นผลของวิญญูะ วิญญูะนี้วิบากกรรม วิบากกรรมนะ แล้วเราแก้
อย่างไรละ? กรรมคือการกระทำ นี่กัมมะพันธู กัมมะปฏิสระระโณ กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็น
แดนเกิด กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมทั้งนั้นเลย แต่เราทำความดี กรรมดีเป็นที่พึ่ง พึ่งความดีไป
ก่อน ความดีนี้ทำให้เราเข้าไปสู่สัจจะความจริง ถ้าสู่สัจจะความจริง การกระทำอย่างนั้น นี่เป็น
การกระทำ

ฉะนั้น เวลาปฏิบัติไม่ต้องวิตกวิจารณ์นะ ธรรมอยู่ข้างหน้าที่เราจะเดินเข้าไปประสบนั้น
แต่หน้าที่ของเราคือจะต้องก้าวเดินไป ถ้าหน้าที่ของเราก้าวเดินไปนะ เราตั้งสติของเรา เดิน
จงกรม นั่งสมาธิภาวนา ใครทำมากเท่าไรได้เท่านั้น ใครทำนะ ใครเดินจงกรมได้มาก แต่จิตมัน
สงบมาก สงบน้อยมันเป็นประสบการณ์ทั้งนั้นแหละ เราเดินจงกรม ๗ วัน ๗ คืนจิตไม่เคยสงบ
เลย แล้วที่มันไม่ทำอะไรกัน มันจะสงบมันเป็นไปได้ไหม? มันเป็นไปได้! เราทำขนาดนี้ยัง
ไม่ได้ แล้วเขาไม่ทำนี่ได้ไหม?

ถ้าเราทำอย่างนี้ไม่ได้ แล้วเราจะทำอย่างไรให้มันได้ ให้มันได้หมายถึงว่ามันจะรู้ของมัน
มันรู้ของมันนะ มันสัมผัสของมัน เห็นไหม เราไปเที่ยวนะ เราไปพักผ่อน เราไปเจอสิ่งใดที่มัน

ฝังใจ นี่สิ่งนั้นคุณดีไหม? แล้วจิตมันเข้าไปสัมผัสธรรม เข้าไปสู่ความสงบมันจะคุณดีไหม? จิตถ้ามันได้สงบซักหนหนึ่งนะ ถ้ายังทำไม่ได้อีกนะ สิ่งนี้จะฝังใจไปตลอด นี่สิ่งนี้ฝังใจไปตลอด

แต่ถ้าทางโลกเราได้แต่ชื่อกัน ศิล สมาธิ ปัญญา ศิล สมาธิ ปัญญา นี่พูดแล้วมันก็จี๊ดๆ พูดแล้วมันเป็นนิทาน มันเป็นคำบอกเล่า แต่เราเข้าไปเจอ ไปสัมผัสของเราเอง เราจะไปเจอของเราเอง สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์กับเรา แล้วทำไมมันไม่เป็นล่ะ? มันไม่เป็นเพราะ! เพราะมันผลักวิภวตัณหา เห็นไหม นี่ตัณหาคือความแสวงหา แล้วถ้ามันผลักล่ะ? แล้วมันผลักเราจะเข้าไปได้อย่างไร?

เวลาปฏิบัติเราว่าทำคุณงามความดี คุณดีเราเจอคนทำคุณงามความดี เราก็ออยากส่งเสริมให้ไหม? เวลาเราทำความดีกิเลสมันก็ต้องส่งเสริมเรา แล้วมันส่งเสริมเราไหม? กิเลสนี่นะ พอเราจะไปได้แย่ง ไปขัดแย้งกับมัน มันจะมีลูกล่อลูกชน มันจะมีมากกว่านี่นะ เวลาเราไม่ทำมันก็บอกว่าสิ่งนั้นไม่มี เวลาเราทำขึ้นมาะมันก็สร้างภาพขึ้นมา มันบังเงานะ กิเลสมันบังเงา

เวลาปฏิบัติขึ้นไปจะรู้ว่ากิเลสของเราเอง นี่พญามารมันร้ายกาจนัก ถ้ามันร้ายกาจนะ เราจะมีความรู้มากขนาดไหนมันจะครอบงำไว้ เห็นไหม จลาตในโง่โง่ จลาตขนาดไหน โง่กับอวิชชาของตัวเอง จะจลาตขนาดไหน ยอมจำนนกับทิวของตัวองหมด แต่ถ้าเราเปิดมัน เราทำ ความสงบของใจ

ถ้าทำความสงบของใจ สมาธิเป็นสากลนะ สมาธิคือเปิดโอกาสให้ทุกๆ คนได้ใช้ปัญญา ถ้าใช้ปัญญาเป็น สมาธิเปิดโอกาสให้ใช้ปัญญา แต่ถ้าใช้ไม่เป็น เห็นไหม สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีสมาธิ ภวานามขปัญญาเกิดไม่ได้ ไม่มี! สิ่งที่ใช้ปัญญากันนี้เป็นโลกียปัญญา เป็นตรรกะ ตรรกะ ปรัชญาฆ่ากิเลสไม่ได้! ไม่ได้! มันออกมาจากใจ ออกมาจากกิเลส ออกมาจากอวิชชา แล้วจะไปฆ่ามันเป็นไปไม่ได้!

แต่ถ้าทำความสงบของใจเข้ามา นี่มันไม่ใช่ตรรกะนะ มันหลุดไม่หลุดมีอนะ พอจิตสงบแล้ว พอไปรู้สิ่งใดนี่แวบ! หาย แวบ! หาย เพราะอะไร? เพราะความสงบฐานมันไม่พอ เหมือนเด็ก นี่เด็กยกของหนักไม่ได้ ถ้าเด็กมันฝึกหัดของมัน มันจะยกของหนักของมัน

ถ้าจิตสงบแล้วนะนุ่มไปหากาย เวทนา จิต ธรรม สติปัฏฐาน ๔ แบบนี้ โดยจิตเห็นนี้ ถึงเป็นสติปัฏฐาน ๔ จริง แต่นึกเอา กาดเอา อันนั้นเป็นสติปัฏฐาน ๔ ปลอม ที่เราว่าปลอม ปลอม

คือสัญญา ปลอมคือการสร้างภาพ ปลอมคือความรู้สึกนึกคิด เป็นจริงไม่ได้ แต่! แต่การกระทำ มันก็ต้องฝึกฝนมาจากของปลอมนั่นแหละ ฝึกฝน ถ้าจิตมันสงบเข้ามานะ ถ้าเราใช้สติปัญญา ใคร่ครวญเข้าไปมันจะเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ถ้าสมาธิมันสงบเข้ามา ถ้ามันรู้จริงเห็นจริงนะ จิตดวงนั้นเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง กับสิ่งที่มันเป็นการสร้างภาพที่เราเข้ามา เราเห็นมา จากสิ่งที่เป็นการจอมปลอมนั่นแหละ ถ้าคนรู้จริงเห็นจริงมันจะมาเทียบกันระหว่างจริงกับปลอม เพราะจิตมันเคยปลอมมาก่อน จิตมันเคยเห็นปลอมมาก่อน พอมันเห็นจริงมันรู้เลย อืม! อันนั้นปลอม อันนี้จริง มันจะรู้ของมัน

นี่ไง เวลาผู้ที่ปฏิบัติแล้ว เวลาจิตมันเป็นธรรมขึ้นมาแล้ว องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ตรงหน้าก็ไม่ถาม ไม่ถามเพราะมันก็สัมผัสปลอมมาก่อน จิตดวงไหนไม่เคยเจอของปลอมมาก่อนมันเป็นไปไม่ได้ เพราะเราเกิดมากับสมมุติ เราเกิดมากับความจอมปลอมทั้งนั้นแหละ เราอยู่กับความจอมปลอมอยู่แล้ว แล้วพอเราไปเจอความจริงขึ้นมา ความจริงอันนั้นมันจะล้างความจอมปลอมอันนี้ไง ถ้ามันล้างความจอมปลอมอันนี้ แล้วเราพิจารณาไปๆ มันจะเป็นความจริงขึ้นมา นี่มันจะเป็นวิปัสสนา

นี่ไงวิปัสสนามันอยู่ที่นั่น ไม่ใช่ตริกเอา นึกเอา วิปัสสนาๆ นี่มันวิปัสสนิก ถ้าวิปัสสนาขึ้นมาแล้วมันจะแก้ไขของมัน แล้วเป็นจริงขึ้นมา นั่นล่ะผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต มันเป็นความจริงอย่างนั้น

นี่เราจะตัดดวงอย่างนี้ ถ้าเราตัดดวงอย่างนี้ เห็นใหม่ เราทำทาน สิ่งที่เป็นวัตถุเขาสะละกัน ได้ยาก ถ้าจิตใจเราสูงส่งเราสะละของเราได้ง่าย เพราะเราฝึกใจเรามาแล้ว ถ้าคนที่ฝึกใจมาแล้วเขาจะเสียสะละของเขาได้ง่าย ถ้าเสียสะละง่ายมันก็เปิดประตูให้กว้างขึ้น เปิดหัวใจให้กว้างขึ้น ให้สิ่งที่ทำเข้ามาในหัวใจของเรา

แล้วเรามาที่นี่เราจะมาตัดดวงของเรา ตัดดวงบุญกุศล วันพระ วันโกน ตัดดวงบุญกุศล ใส่หัวใจของเรา นี่เห็นใหม่ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนทนะ

“อานนทฺ์ เธอบอกเขาเกิด อย่างบูชาเราด้วยอามิสบูชาเลย บูชาด้วยปฏิบัติบูชาเถิด เพราะการปฏิบัติมันจะได้ความจริง การปฏิบัติมันจะเข้าไปสัมผัส” เห็นไหม

เราจะปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราจะปฏิบัติบูชาพุทธะในหัวใจของเรา ถ้าพุทธะ พุทธโธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ในหัวใจของเรามันตื่นขึ้นมา มันมีความรู้สึกของมันขึ้นมา มันตัดดวงของมันขึ้นมา มันจะเป็นความจริงของมันขึ้นมา นี่ไงแล้วพอพุทธะอันนี้มันพ้นจากทุกขไป ใครเป็นคนพ้น? ก็จิตดวงนี้เป็นผู้พ้น จิตดวงนี้เป็นผู้พ้น จิตดวงนี้เวียนตายเวียนเกิดมาไม่มีต้น ไม่มีปลายนะ เส้นทางที่จิตมันเดินมานี้มันยาว ไกลนัก แล้วเราพยายามทำของเรา

ปัจจุบันนี้ เห็นไหม วัดก็มีให้ทำ ทางจงกรมก็มีให้ ที่เดินจงกรมก็มีให้ ทำไมเราไม่ชวนชวน? เวลาทำงานทุกคนมีโอกาสเราจะรีบชวนชวน นี่ทางจงกรมก็มี กุฏิให้นั่งสมาธิก็มี เอาให้ได้สิ เอาให้ได้ แล้วจะเป็นประโยชน์กับเรา เอวัง